

Temat: Monarchia absolutna we Francji.

Pod koniec XVI wieku królem Francji, ogarniętej walkami między katolikami a hugenotami został Henryk IV z dynastii Burbonów. W 1598 roku władca wydał edykt nantejski, który przyniósł koniec wojen religijnych we Francji. Na mocy dokumentu hugenotom przyznano wolność wyznania oraz prawo do własnych sądów, wojska i twierdz.

Po Henryku IV tron objął jego syn Ludwik XIII. Najważniejszą osobą w państwie funkcję pierwszego ministra król powierzył kardynałowi Armandowi Richelieu. Prowadził on w imieniu władcy politykę, której celem było dalsze wzmacnianie pozycji monarchy. Gdy zmarł Ludwik XIII nowym monarchą został niespełna pięcioletni syn Ludwik XIV. Faktyczną władzę w królestwie sprawował pierwszy minister kardynał Juliusz Mazarin.

Ludwik XIV samodzielne rządy objął w wieku 23 lat, po śmierci Mazarina. Oznajmił wówczas, że nie powoła nowego pierwszego ministra. Król Francji dysponował pełnią władzy w państwie czyli władzą absolutną. Ustanawiał i wprowadzał w życie prawa, którym sam nie podlegał. Cała ludność musiała wypełniać królewskie rozkazy, nad czym czuwali liczni urzędnicy. Często pochodzili oni z niższych warstw społecznych. Byli lojalni wobec króla, ponieważ wiedzieli, że swoją pozycję zawdzięczają łasce władcy, którą mogą w każdej chwili stracić. Ludwik XIV był najwyższym sędzią i naczelnym wodzem wojska. Dzięki temu mógł z radością mówić o sobie: Państwo to ja., aby podkreślić ogrom władzy uzyskanej przez Ludwika XIV nazywa się go również Królem Słońce. O potęgę władcy świadczył wzniesiony na jego rozkaz pałac w Wersalu w pobliżu Paryża. Otoczona pięknymi parkami rezydencja uchodziła za najwspanialszą w Europie. Świta władcy liczyła około 10 tysięcy ludzi, którzy otaczali króla niemal boską czcią i zabiegali o jego względy. Utrzymanie dworu pochłaniało 10 % rocznych dochodów królestwa.

Temat: Kultura baroku.

Okres okrutnych wojen religijnych, klęsk głodu i epidemii przetaczających się w XVI wieku przez Europę spowodował, że ludzie nie byli pewni przyszłości. Po epoce humanizmu renesansowego koncentrującego się na sferze ziemskiego życia, nastąpił zwrot ku Bogu i sprawom wiary. Ludzie czuli się zagrożeni, dlatego szukali oparcia w religii – licznie uczestniczyli w nabożeństwach kościelnych, pielgrzymowali i pościli.

Epoka, w której żyli była pełna kontrastów. Nazywa się ją barokiem, od słowa barroco oznaczającego perłę o nieregularnym kształcie. W architekturze, sztuce i kulturze styl barokowy rozpowszechnił się pod koniec XVI wieku. Swoim zasięgiem objął od połowy XVIII wieku nie tylko Europę, lecz także posiadłości hiszpańskie i portugalskie w Nowym Świecie.

W odróżnieniu od budowli i dzieł renesansowych barokowa architektura i sztuka cechowała się bogactwem dekoracji.

Powszechnie wykorzystywano ornamenty, rzeźby, płaskorzeźby, malowidła oraz złocenia. Celem twórców nowego stylu było wywarcie na widzu wrażenia.

Wznoszono więc wspaniałe ogromne kościoły i pałace świadczące o zamożności i potędze ich właścicieli.

Barokowy przepych był widoczny nie tylko w architekturze, lecz także w malarstwie, rzeźbie i muzyce. Do najśłynniejszych kompozytorów tego okresu należy Jan Sebastian Bach. W epoce baroku narodziła się opera. W okresie baroku rozwijały się architektura, rzeźba i malarstwo. We wszystkich tych dziedzinach sztuki dzieła cechowały się dynamiczną kompozycją i bogactwem zdobień.

Styl barokowy szczególnie odpowiadał potrzebom Kościoła katolickiego, który na przełomie XVI i XVII wieku rywalizował o wiernych z wyznawcami protestanckimi. Monumentalne i bogato zdobione świątynie katolickie były przeciwieństwem prostych i surowych zborów protestanckich. Pełne przepychu wnętrza miały pokazywać potęgę Kościoła, wywoływać zachwyt, zachęcać do uczestnictwa w nabożeństwach i umacniać wiarę katolicką.

Zadanie domowe

Opisz najważniejsze cechy monarchii absolutnej

Wymień charakterystyczne cechy sztuki barokowej